

се връдна назадъ; долната му розова устница затрепера, очитѣ му се напълниха съ сълзи, плахо изгледа стареца, пакъ силно заплака и се затече, та се тушна въ политѣ на майка си, като захвърли шарената каучукова топка, що държеше.

— Калиопи, не правишъ никакъ добрѣ! отговори кротко Бойковски. Уплаши дѣтето съ вика си. Иди го сега примирявай на трапезата. Нѣколко пѣти съмъ ти казвалъ: недѣй пустосва — не е хубаво туй!... Пакъ и все обичашъ прѣдъ хора да се разкрѣскашъ.

И заговори на дѣтето:

— Мълчи, Пене, — това дѣте бѣше кръстено на снахиния баща — мълчи татювото!... Отъ що се плашишъ, пиленцето ми?!... То е дѣдо, нашъ дѣдо!...

Бойковска се докачи отъ бѣлѣжките на мѣжа си.

— Моля ви, оставѣте го, се обърна тя къмъ свекъра, — нашето дѣте не е привикнало на чужди хора...

— Калиопи, той не е чуждъ човѣкъ! я прѣсѣче въздържно Бойковски.

— Тѣй се казва... смотулеви полуядно и полу-жално Бойковска и, за да си намѣри работа, почна да утѣшава дѣтето, като му триеше сълзитѣ, гладѣше го по главата и го цѣлуваше истерично. То се умири.

Нѣщо грозно се видѣ на стареца, но благоразсѣди да мълчи.

Всичко мина. Баща и синъ пийнаха по една ракийка.

На окичената съ разни хубави чении, салфетки, набодки, ножове и ястия трапеза поканиха на първо мѣсто дѣдо Генка. И на Пенето туриха малко столче и отдѣлна чения.

— А бе холанъ, оставѣте се! говорѣше старецътъ, много залисъ ви направихъ! — той си мислѣше, че сега трапезата нарочно за него е тѣй наредена. Азъ и на земята мога, ей-тукъ на — и той посочи пода. Да ви кажа, на столъ ми е мѣчно, не съмъ навикналъ...

— Туй не е никакъвъ, трудъ, тате! го прѣсѣче Бойковски. И дума не трѣбва да бѣде!... За колко години едвамъ веднажъ имахме това щастие: да ни дойдешъ на гости?